

אין דורשין פרק שני חגיגה

ב.

עין משפט
נר מצוה

נא א מיי פ"ח מהל'
אבות העומות הל'
ט ופ"ח הלכה טו:
נב ב ג ד ה ו מיי פ"ח:
מהלכות עומותי משכב
ומושב הלכה ו:
ג ד מיי טו הלכה ט:

לעזי רש"י

ווד"ל. [ווד"ל] יעה,
מנפחה.

מוסף רש"י

הרי הן בחולין ואין צוין
לכלל שלשין [חולין דה].
והמגריפה. כל ברוך הוא
וראש רבנן ומגדלים צו
גדולות המצוקות צו
ובחיים (טו). אין כלי
שטמא כלי. כל כלי שאינו
אב הטומאה מטמא כלים
ולא כלם (ברכות ב). ופסחים
(טו). שמרתי מדבר
שטמא. אב הטומאה
שטמא כל. וכן מטמאות
דברין מטמאות אמו
למטה חולין ותרומה
מדרבנן. ולא מדבר
הפוסל. לחולין ולתרומה
וכי כלי שטמא לא להטמא
צו קדשים (ובחיים טו).

רבינו חננאל (המשך)

טהרת הקודש בקודש דמו
ואין בדיקתו מדרס לקודש
ממאי מדלא קתני בהו
מעלה בהריא בפני עצמו
ודחין לה וממאי דלמא
האי דלא קתני להו מעלה
בפני עור משום דכי קדש
דמו אלא משום דפלגי
בהו אית תנא דמשוי
להו לחולין ואית תנא
דמשוי ליה תרומה דתנן
חולין שנעשו על טהרת
הקודש הרי הן בחולין ור'
אלעזר בר' צדוק אמר הרי
הן בתרומה וחזונו לומר
אלא אמר רב מרי מסיפא
דמיתנין שמע לה דקתני
כל כלי שיהו חמורי ופועלי
א"ר יוחנן בן אלעזר נפלה
מפערות. פי' מנפנות
ממנו וא' לחבירו שהוא
פרוש תאמן כמותו (א"ל)
תנה לו ונתנה לו נטמאות.
ומקשינן עליה אמאי
נטמאות נעבדי לה שימור
ביתא דחביריה. ופריך ר'
יוחנן חזקה אין אדם
משמר מה שביד חבירו.
ומקשינן ולא והתניא
הרי שהיו חמורי ופועלי
ו' יצחק במטרה חמורי
ופועלי לכך אי הכי סיפא
נמי ואוקמונא אין ע"ה
מקדיש כ"י א"ר יוחנן בן
עמרם נחלפין לו כלים
של שבת בכלים של חול
ולבישם נטמא. ואקשינן
שנחלפין כליתם ונטמאו
הן בשמירתו וברשותו
וכן בשתי נשים חבירות
שנחלפין כליתם ונטמאו
אמאי הלא מעשה הושיט
ידו לטול פת חטין ועלה
בידו פת הערית וכל הפת
היתה טהורה ומשמרת
הכי נמי דכיון שנתחלפה לה נטמאת וכי תימא הכי נמי והתניא היה משמר את החבית בחזקת שהיא של יין ונמצאת
של שמן טהורה מלמא ולטעמין אימא סיפא אסורה מלאכול ואי טהורה היא אמאי אסורה מלאכול ומפיקין אמר ר'

רבי אלעזר בר' צדוק אומר הרי הוא בתרומה. הקשה הרב ר'
אלחנן ^(א) דלמרינן צפרק צפרא דנדה (דף ע"א): צראשונה היו
אומרים יושבת על דם טהור מערה מים לפסח ודיקן צגמ' מערה אין
נוגע לא אלמא חולין שנעשו על טהרת הקודש דמו ומגילה
ללמא דהו כתרומה דעבול יום
פוסל תרומה ונראה למורי דלא
כתרומה הו אפי' תגע צה לא הוי
אלא פוסל דלא הוי ליה חלל שלישי
ו' ואין שלישי בתרומה מטמא דביעי
צקודש שאין המים עושין צו דביעי
וקצת משמע כן מתוך פרש"י ור"ת:
שמרתי מדבר המטמאה ולא
מדבר הפוסלה.

והיה קשה להר"ר אלחנן צמאי
איפסלה הן מגריפה אי צראשון או
צשי אין אדם וכלים מקבלין טומאה
אלא מאב הטומאה ואי צבא הטומאה
האי פסול טמא הוי ותיקן שנפסלה
במשקין דמשקין טמאין פוסלין בכלי
כדלמרינן אחורי כלים שנעמלו
במשקין: **ניבא נפסקה צי**
וקשרתיה בפה. פרש"י קודש (ט) שלל
היתה נארגת פלג' היתה ראויה
לטומאה ולא נזהרתי צה ולא הייתי
טבולה לנידוטי ויש לחוש שמא
כשארגמי צה ג' עדיין הויה לם
צנגד ואב הטומאה הוי לטמאות
ורצותי הו מפרשי מטעם נזורה
דע"ה המטמא כל זמן שהיא למה
ואני אומר ע"כ אשה זו חברה היתה
מדקאטיא קמיה דר' ישמעאל לישאל
ועוד מי מהימנא לומר ארגתיה
צטהרה כל זה פרש"י וצירושלמי
מיימי כל הני עובדי על מתניתין דלדין
פרקין ^(ט) צכלים הנגמרים צטהרה
צריכים טבילה לקודש וקאמר ליה
רבי ישמעאל כמה גדולים מעשה
חכמים דלארמי כלים הנגמרים כו'
וצעי טבילה משום דמשמשי צדהיה
קודם שנארג כולו כפרש"י והקשה
הר"ר יוסף לפי רש"י היה לו לומר
נדה הייתי כמו נדה משכה צלדין
עוצדא ונראה לו לפרש דמתוך
שקשה צפה היה שם רוח לם וצטעה
שארגה נגדה צרוק וידים עניות פ'
וצפרק צתל דעירוינן (דף ע"א. טז.)
משמע צרוק ממש משקה וחזר הרוק
ומטמא למפה דתנן "אחורי כלים
שנטמאו צמשקין אף לפי שיעט
הירושלמי דמדמי לה לכלים הנגמרים
^(א) ומוקמי לה לקמן ^(ב) משום צניורא דע"ה
ומאי איראי משום הכי אפי' צניורא
דחצר נמי אירא למיחש מטעם מגע
ידים ומיהו נוכל לומר דלא עיקר טעם
נקט לקמן חלל חלל מייניהו נקט:
והתניא

גדולים דברי חכמים שהיו אומרים בלבו לשומרו טהור אין בלבו
לשומרו טמא בשלמא לרבי אלעזר בר צדוק כל אחת ואחת אומרת
חברתי אשת עם הארץ ומסחה דעתה מינה לרבי יוחנן בן עמרם
נמי כיון דכלים דשבת עביד להו שימור טפי מסח דעתיה מינייהו
אלא לרבי יוחנן בן אלעזר נעביד להו שימור בידיה דחבירה
אמר רבי יוחנן יחזקה אין אדם משמר מה שביד חבירו ולא
והתניא

טהור כלומר אחר כוונת השמירה הן הן הדברים: כיון דכלים של צצב עצידי לכו שימור
^(א) אסחא דעמיה משמירה מעלייתא שהיה רגיל לשומן וכאין צלצו לשומן דמי:
חמרי

מדלא קמי צבו מעלה. לומר צגדי פרושין האוכלין חוליהן צטהרת
חולין מדרס לאוכלי חוליהן צטהרת הקודש שמע מינה צכלל קודש
הן והא תנא ליה קודש: **ולמא.** או בחולין דמו דלא מהני צבו מאי
דלמא האי צברא דעבולה דעמו או כתרומה דמו דלמא תנאי דפליגי
צמילתא דמסאים ואילו הלך לא
תנא צבו מעלה דאי דמו לחולין הא
תני ליה חולין ואי דמו לתרומה הא
תנן ליה צמתניתין תרומה: **דסנ**
נו. כלומר הא אשכחן תנאי דפליגי
צה חד אמר בחולין וחד אמר
כתרומה אבל כקודש לא אמרינן:
מעפרתו. סודר: **טמאה.** ואפילו
זה טהור. ולקמן מפרש טעמא חזקה
אין אדם משמר מה צצדי חזירו
לפיקר הוא לא שמה ציד חזירו וגם
זה שנתנה לו לא היה חש לשומרה
דמימר אמר כיון שאמר ליה תנה לי
והוא אינו יודע אס טמא אי אס
טהור לא חש לטהרו ויש כאן היסח
דעת ולמחמירין צטהרות הוי היסח
דעת טומאה: **כלים של צצב צכלים**
של חול. כצור לטול צגדיי של חול
ונטל של צצב: **נטמא.** קא סלקא
דעמיה השמא דצצירא ליה משמר
דצב צחוקת שהוא דצב זה ונמלא
שהוא דצב אחר אינו שמור: **אמר**
רבי ימיא. הא דפרכת אימא סיפא
^(א) אסורה מלאכול לא מסייע ליה מידי:
צאמר מפרשי מדרס המטמאה
ולא מדרס הפוסלה. אבל צמה
שמתמרה הימנו הויא שמירתו שמירה
ואע"פ שאינו זה: **הסל** של תאנים
על כתיפו: **ומגריפה צחוקה.** כלי
צרוך הוא שקורין ווד"ל צגורפין צו
אפר הכירה וגם מצדינן צו תאנים
המודקות זו צו: ^(א) **המטמאה.** הנומן
לה טומאה לטמא אחרים: ^(א) **הפוסלה.**
נלהשתמש צה טהרות לכתמילה אי
נמי נפקא מינה לאוכל הדיוק צה
שהוא פסול צצכילה ומכל מקום אס
נגעה צטהרות אינה פוסלת. אלמא
אירא נעירומא לפלגא וצבי האי גוונא
נמי מיתרלא מתניתין דלעיל ומיתקנא

היא: **קשיא.** הך דקמי צה טהורה
מלטמא: **ארגסין צטהרה.** יודעת
אני שמשעה שנארג צו ג' על ג'
אצצעות שגאלה לטומאה לא נגעה
צו טומאה ומ"מ לא היה צצבי
לשומרו: **ומסוך דיקוס נו.** הואיל
ולא היה צלצן לשומרו שמא אירע
צו כך וכך ולא נזהרת: **משכה עמי**
צחצל. שקשה צו החצל צכלי האריגה
ושמא הסיטתו: **נפסקה לי.** קודם
צארגתי צה כלום ^(א) **נפסקה צפה**
קודם שארגתי צה כלום שאלה היתה
ראויה לטומאה ולא נזהרתי צה ולא הייתי
טבולה לנדתי ויש לחוש שמא כשארגה
צה שלל אצצעות עדיין הרוק לם ורוק
הנדה אב הטומאה הוא כך נראה
צעניי. ורצותי מפרשין משום צניורות
עם הארץ המטמאה כל זמן שהיא למה
ואני אומר ע"כ הלשה זו או חזירה
היתה דאי לא חזירה היתה מי תאיר
קמי רצנן לישאל על הטהרות
ועוד מי מהימנא למימר ארגתיה
צטהרה. קמי מיהת צלצו לשומן
עפי. חזר סבור שאלו של חול

קודש על התרומה ומעלה החטאת על הקדש ומוקים לה לסיפא כרישא דקתני טבל לחולין אסור במעשר טבל למעשר
אסור בתרומה טבל בקודש טבל לקודש אסור לחטאת וכולה רבנן היא אמר רב מרי ש"מ חולין שנעשו על

(א) [צ"ל דתנא] (ב) [חולין
לה: ע"ש]. (א) וצחזר טז:
(ד) ג"ז טז. ע"ש [ומפסקה
דטהרות פ"ח]. (א) [בצרכות
צנ: פסחים ע"י]. (א) [ומס']
דכלים צ"ב פ"ח]. (א) [טהרות
פ"ח מ"ז]. (א) [דף כב].

הגהות הב"ח

(א) גמ' לשומרה בטהרה
ומתוך דביקות: (ב) רש"י
ד"ה אמר ר' ירמיה וכו'
ואסורה מלאכול לא
מקמי לך מידי: (א) ד"ה
המטמאה הנומן
טומאה: (ד) ד"ה הפוסל
וכי הדיא עם ד"ה
וקשיא הך: (א) ד"ה
נפסקה וכו' כלום הדי'
ואמרי מה"ד וקשיא
וכי ורצונו מפרשי משום
צניורא של עם הארץ:
(א) ד"ה כיון דכלים וכו'
ודו סבורה שאילו של חול
הן אסחא: (א) תוס' ד"ה
ר' אלעזר וכו' רבי אלחנן
דחנן צפקין: (א) ד"ה
נימא וכו' פרש"י קודם
שדחתה צל"ל ותיבת שלל
נמחק: (ט) בא"ד דלדין
פיקוק דתנן כלים וכו'
וקאמר ר' ישמעאל כמה
גדולים דברי חכמים וכו'
דמשמשי בהרה וקודם
וקאמר כולו נטמא
כפרש"י וכו' וצ"כ צתל
דעירוינן דף ע"א. ע"כ
ע"ש במסופות בזה היה
אולי: (א) בא"ד ללמס
הנגמרים בטהרה ומוקמי
לה לקמן משום צניורא
דע"ה קשה מאי איראי
וכי דבקט לקמן:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה רבי אלעזר וכו'
ואין שלשין בתרומה
מטמא דביעי בקודש. עין
פסחים דף י"ד ע"כ פוסקות
ד"ה ואילו הכא:

רבינו חננאל

מני ר' מאיר היא דקתני
כל הטען ביאת מים
מדברי סופרים מטמא
קודש ופוסל את התרומה
ומותר בחולין ובמעשר
דברי ר' מאיר ורש"י
רבנן וסיפא ר' מאיר
ומפרקי' אין רישא רבנן
וסיפא ר' מאיר. רב אהא
בר אהא מבתי בסיפא
חמש מעלות והכי קתני
בגוי עם הארץ מדרס
לפרושים לאוכלי חוליהן
בטהרה בגוי פרושין
מדרס לאוכלי מעשר בגוי
אוכלי מעשר לאוכלי
תרומה. בגדי אוכלי
תרומה מדרס לקודש
בגדי אוכלי קודש כגון
ובחי שלמים כבדו מעשר
שקן קדשים קלים מדרס
לאוכלי חטאת שהוא קדש
קדשים הרי אלו ה' מעלות
בטהרה. ומעלה מעשר
שני על החולין ומעלה
טהרת תרומה שהיא חובה
שנאמר כל טהור בביתך
יאל אחותי ויחביב בה ובא
השמש וטהר ואחר יאכלו
מן הקדשים כי לחמו
הוא על המעשר. ומעלה